

Arrest

**nr. 342 442 van 5 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DHONDT
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2025 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C kort verblijf in de hoedanigheid van echtgenote van een in België verblijvende Deense onderdaan. Op 11 maart 2025 ging verweerder akkoord met de afgifte van het gevraagde visum, waarna verzoekster het Belgische grondgebied betrad.

1.2. Op 21 mei 2025 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar in België verblijvende Deense echtgenoot.

1.3. Op 12 november 2025 treft verweerder ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 20.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2025 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Deense echtgenoot, de genaamde [A.K.A.] (NN.[...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon in 2008 het verblijfsrecht verkreeg in de hoedanigheid van gezinslid. Art. 7, 2 van de richtlijn 2004-38 stelt: “Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c).” Er wordt met andere woorden niet verwezen naar onderdeel d) hetwelke specifiek gaat over EU-burgers die zelf als familielid van een burger van de Unie het verblijfsrecht verwerven. De richtlijn voorziet dus niet in cascade gezinshereniging.

Het is dus in principe niet mogelijk voor referentiepersoon om zich te laten vervoegen door een gezinslid, referentiepersoon kan aldus in feite het recht op gezinshereniging niet openen voor betrokkene.

Voor zover DVZ er van uit zou moeten gaan dat, gezien de referentiepersoon op beroepsactieve leeftijd is en de hoedanigheid in dewelke men het verblijfsrecht uitoefent veranderlijk is, referentiepersoon toch het verblijfsrecht kan openen voor betrokkene, moet worden opgemerkt dat alle tewerkstelling van de referentiepersoon op 14.08.2025 een einde genomen heeft. Van een zelfstandige activiteit in België is geen spoor. Betrokkenen lieten het na de gemeente in kennis te stellen dat de referentiepersoon niet langer economisch actief is in België. Het is echter redelijk te stellen dat zowel betrokkene als de referentiepersoon zelf op de hoogte zijn van het gegeven dat de referentiepersoon sinds 14.08.2025 niet meer economisch actief is. Stukken waaruit kan blijken dat de referentiepersoon werk zoekt en een reële kans maakt op tewerkstelling werden niet neergelegd waardoor de referentiepersoon niet als werkzoekende kan beschouwd worden. Evenmin kan blijken dat hij ingeschreven is aan een onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen, waardoor referentiepersoon niet te beschouwen is als student.

Referentiepersoon dient bijgevolg als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. In dat geval is artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet evenzeer van toepassing op de verblijfsaanvraag van betrokkene. Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een visum C BNL 11 ontvangen heeft. Het uitgereikte visum C BNL 11 is echter enkel een inreisvisum (cfr. artikel 5 van de EU-richtlijn 2004/38/EG). Het betreft dus geen visum gezinshereniging. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een verblijfsaanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

Dit betekent dus dat, hoewel er bewijzen van bestaansmiddelen werden neergelegd bij de visumaanvraag – op dat moment was de referentiepersoon immers nog in loondienst in België – het niet noodzakelijkerwijze zo is dat er ook actueel op het moment van het nemen van de beslissing opnieuw voldaan is de bepalingen van

artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Referentiepersoon toont niet langer aan economisch actief, noch werkzoekende, noch student te zijn in België. Hij dient dus als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. De actuele economische situatie van referentiepersoon is ten opzichte van het moment van de visumaanvraag duidelijk sterk gewijzigd.

Bewijsstukken omtrent de actuele bestaansmiddelen van referentiepersoon werden niet voorgelegd, waardoor de DVZ heden geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen, noch kan geoordeeld worden over de regelmaat en de aard ervan. Verder kan evenmin blijken dat referentiepersoon na het einde van zijn tewerkstelling in aanmerking kwam voor een vervangingsinkomen en of dat desgevallend heden ook nog het geval zou zijn. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de daartoe bevoegde instanties zijn dat zoals RVA of RIZIV. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist bovendien een minimaal toekomstperspectief

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis voldoen, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient gesupprimeerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

"Schending van de motiveringsplicht

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Zij betoogt als volgt:

"Doordat de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen

Terwijl de bestreden weigeringsbeslissing niet op afdoende wijze duidelijkheid biedt over de weigeringsgronden van de aanvraag, in het bijzonder over de vraag of referentiepersoon het recht op gezinshereniging kan openen voor verzoekende partij. Verzoekende partij heeft als gevolg daarvan onvoldoende informatie om te beslissen over het al dan niet instellen van een rechtsmiddel tegen deze weigeringsbeslissing.

Zodat verwerende partij haar motiveringsplicht schond.

6.

De beslissing motiveert niet afdoende duidelijk om welke reden(en) de gezinshereniging werd geweigerd: kan referentiepersoon het recht op gezinshereniging voor verzoekende partij openen of niet?

7.

Verweerster begint haar motivering als volgt:

“Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon in 2008 het verblijfsrecht verkreeg in de hoedanigheid van gezinslid. Artikel 7, lid 2 van de richtlijn 2004-38 stelt: “Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c)”. Er wordt met andere woorden niet verwezen naar onderdeel d) hetwelke specifiek gaat over EU-burgers die zelf als familielid van een burger van de Unie het verblijfsrecht verwerven. De richtlijn voorziet dus niet in cascade gezinshereniging.

Het is dus in principe niet mogelijk voor referentiepersoon om zich te laten vervoegen door een gezinslid, referentiepersoon kan aldus in feite het recht op gezinshereniging niet openen voor betrokkene.

Voor zover DVZ er van uit zou moeten gaan dat, gezien de referentiepersoon op beroepsactieve leeftijd is en de hoedanigheid in dewelke men het verblijfsrecht uitoefent veranderlijk is, referentiepersoon het recht toch kan openen voor betrokkene ...”

De bovenstaande motivering kan bezwaarlijk als afdoende en duidelijk worden beschouwd: kan referentiepersoon in casu het verblijfsrecht voor verzoekende partij openen of niet? Is het antwoord hierop ja of neen? Een ondubbelzinnig standpunt ter zake ontbreekt volledig - een hypothetisch antwoord volstaat niet.

Nochtans is dit antwoord van uiterst groot belang voor verzoekende partij. Het uitblijven van een duidelijke positie maakt het voor verzoekende partij immers onmogelijk om op geïnformeerde en rechtszekere wijze te beslissen of zij:

- (1) een beroep dient aan te tekenen tegen de huidige beslissing,*
- (2) een nieuwe aanvraag gezinshereniging kan of moet indienen, dan wel*
- (3) genoodzaakt is een geheel andere verblijfsprocedure op te starten.*

8.

Kortom: vormt dit een effectieve weigeringsgrond, die ook in de toekomst zal blijven doorwerken bij elke nieuwe aanvraag tot gezinshereniging?

Hoewel dit punt van essentieel belang is voor de rechtspositie en de verdere verblijfsstrategie van verzoekende partij, verschaft de bestreden beslissing hieromtrent geen enkele duidelijkheid.

Het motiveringsbeginsel werd geschonden.

Dit middel is gegrond.”

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze beroep aan te tekenen.

2.3. Waar verzoekster aanvoert dat zij onvoldoende informatie heeft om te beslissen over het al dan niet instellen van een rechtsmiddel tegen de weigeringsbeslissing omdat de bestreden beslissing niet duidelijk is over de vraag of de referentiepersoon het recht op gezinshereniging kan openen en dat niet duidelijk is of dit een weigeringsgrond is die in de toekomst zal blijven doorwerken, merkt de Raad op dat dit kritiek betreft op een motief van de bestreden beslissing dat als overtoollig moet worden beschouwd. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder aangeeft dat het *“in principe”* niet mogelijk zou zijn voor de referentiepersoon om een recht op gezinshereniging te openen voor verzoekster omdat hij zelf in 2008 een verblijfsrecht verkreeg in hoedanigheid van gezinslid van een Unieburger en richtlijn 2004/38 (de Burgerschapsrichtlijn) niet in *“cascade gezinshereniging”* voorziet. Echter stelt de Raad vast dat verweerder vervolgens overgaat tot een inhoudelijke beoordeling van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag en toetst of verzoekster voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ervan uitgaande dat *“gezien de referentiepersoon op beroepsactieve leeftijd is en de hoedanigheid in dewelke men het verblijfsrecht uitoefent veranderlijk is, referentiepersoon toch het verblijfsrecht kan openen voor de betrokkene”*. De inhoudelijke beoordeling van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag die hierop volgt volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat voormelde kritiek van verzoekster slechts kritiek op een overtoollig motief betreft en op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster geen enkele poging onderneemt om de overwegingen van verweerder, die ertoe leiden dat hij vaststelt dat de

referentiepersoon “*in principe*” het recht op gezinshereniging niet zou openen voor verzoekster, te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt geweigerd, omdat de actuele economische situatie van de referentiepersoon sterk is gewijzigd ten opzichte van het moment van de visumaanvraag en dat hij niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. In een tweede middel werpt verzoekster op: “*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van het redelijkheidsbeginsel*”

Zij betoogt als volgt:

“Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing het resultaat is van een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en een zorgvuldige beoordeling ervan. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl verwerende partij eerst een visum C met vermeldingen BNL 1 en BNL 11 (gericht op gezinshereniging) afgeeft aan de echtgenote van een Unieburger die gezinshereniging wenst, maar daarna de aanvraag tot gezinshereniging in eigen land weigert.

Zodat een essentieel onderdeel waarop de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op losse schroeven staat en de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een juiste beoordeling van de feiten (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954),

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspuit uit een zorgvuldig maar ook redelijk gevoerd onderzoek en dat deze beslissing door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan als een redelijk verantwoorde beslissing zou gezien en aanvaard worden.

Terwijl de bestreden beslissing om hierboven vermelde redenen niet kan beschouwd worden als een redelijk verantwoorde beslissing.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

9.

Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden:

door eerst een positief gevolg te geven aan de visumaanvraag die verzoekster heeft ingediend met het oog op gezinshereniging, om daarna, bij aankomst in België, de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart te weigeren op grond van het niet vervuld zijn van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

10.

Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van Uw Raad, in het bijzonder de arresten met nummers 274 917 (van 30 juni 2022) en 307 604 (van 31 mei 2024) .

11.

Verwerende partij heeft het recht op gezinshereniging van verzoekende partij reeds eerder erkend door een visum C met vermeldingen BNL 1 en BNL 11 af te geven, waardoor zij dit recht op heden niet meer kan ontkennen.

Bij de visumaanvraag van verzoekster deed verwerende partij klaarblijkelijk al een inhoudelijke beoordeling waarbij ze besliste dat de voorwaarden voor gezinshereniging tussen verzoekster en haar echtgenoot voldaan waren. Het recht op gezinshereniging werd erkend.

De administratieve stap die verzoekster zette na aankomst in België om de verblijfskaart zelf (het instrumentum) te bekomen, mag geen afbreuk doen aan het reeds erkende verblijfsrecht (het negotium). Het is overigens, zoals Uw Raad reeds stelde, ook van een redelijke en zorgvuldige overheid te verwachten dat, wanneer een vreemdeling een visum met het oog op gezinshereniging aanvraagt, hij voorafgaand aan het afleveren van dat visum een controle doet van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging !

12.

Verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het gegeven dat zij dat de visumaanvraag van verzoekende partij door de bevoegde diplomatieke post gekwalificeerd werd als een visumaanvraag kort verblijf (type C) en niet een visumaanvraag lang verblijf (type D) voor gezinshereniging en dat haar een visum C werd afgeleverd en niet een visum D1. 1 Sinds eind 2016 kunnen familieleden van Unieburgers die gezinshereniging wensen niet langer een visum D gezinshereniging aanvragen, maar enkel een visum C kort verblijf om daarna in België gezinshereniging aan te vragen. Dit lijkt overigens al strijdig met de Burgerschapsrichtlijn (richtlijn 2004/38/EG) die de administratieve last voor Unieburgers en hun familieleden bij de uitoefening van het vrij personenverkeer net zoveel mogelijk wil beperken.

Verwerende partij was ongetwijfeld op de hoogte dat verzoekende partij steeds gezinshereniging met haar Deense echtgenoot in België, op grond van artikel 40bis Vw. (en géén kort verblijf) beoogde:

- *Het door verzoekster ingevulde visumformulier en de overige stukken uit haar administratief dossier vermelden duidelijk dat verzoekende partij gezinshereniging met haar echtgenoot in België tot doel had.*
- *Het aan verzoekster afgeleverde visum C bevat de vermeldingen BNL 1 en BNL 11. BNL 1 en BNL 11 staan respectievelijk voor "visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging" en "visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden".*

En zoals reeds vermeld: zoals Uw Raad in eerdere arresten stelde, vereisen de zorgvuldigheid en de redelijkheid van een overheid dat zij een volwaardige controle van de voorwaarden van een gezinshereniging doet wanneer een vreemdeling, die duidelijk gezinshereniging wenst, zich bij haar aandient.

13.

Kortom:

De voorwaarden voor gezinshereniging werden aldus reeds onderzocht en goedgekeurd door verwerende partij. Bij een aanvraag gezinshereniging in België kan aldus niet anders worden beslist.

Verweerster handelde niet als een zorgvuldige en redelijke overheid. Een zorgvuldige en redelijke overheid komt niet terug op haar genomen beslissing dat een verzoekende partij recht heeft op gezinshereniging. Het feit dat een verzoekende partij voor dit recht een visum C moet aanvragen bij de diplomatieke post om daarna nog een de verblijfskaart gezinshereniging aan te vragen bij de gemeente (omdat een gewoon visum D niet mogelijk is), mag daar geen afbreuk aan doen.

Het middel is gegrond.

3. Conclusie

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Verzoekster voert aan dat verweerder door een visum C met vermeldingen BNL1 en BNL11 af te geven het recht op gezinshereniging heeft erkend, waardoor hij dit recht bij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag voor een verblijfskaart niet meer kan weigeren omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet zijn vervuld. Volgens verzoekster deed verweerder bij de visumaanvraag “klaarblijkelijk” al een inhoudelijke beoordeling waarbij hij besliste dat was voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar echtgenoot. Aan dit reeds erkende verblijfsrecht (het negotium) kan geen afbreuk worden gedaan door de administratieve stap tot het bekomen van een verblijfskaart (het instrumentum). Zij betoogt dat verweerder zich niet kan verschuilen achter het gegeven dat de visumaanvraag door de bevoegde diplomatieke post werd gekwalificeerd als een visumaanvraag kort verblijf (type C) en niet als een visumaanvraag lang verblijf (type D) en dat aan verzoekster een visum kort verblijf werd afgeleverd en geen visum lang verblijf. In bijhorende voetnoot geeft zij mee dat sinds eind 2016 familieleden van Unieburgers die gezinshereniging wensen niet langer een visum type D kunnen aanvragen maar enkel een visum type C kort verblijf kunnen aanvragen om daarna in België gezinshereniging aan te vragen. Zij voegt hieraan toe dat dit strijdig lijkt met de Burgerschapsrichtlijn die de administratieve last voor Unieburgers en hun familieleden bij de uitoefening van het recht op vrij personenverkeer net zo veel mogelijk wil beperken. Zij betoogt verder dat verweerder ongetwijfeld op de hoogte was van het feit dat zij gezinshereniging beoogde met haar Deense echtgenoot op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en geen kort verblijf beoogde. Verzoekster stelt dat dit blijkt uit volgende elementen:

-Het ingevulde visumformulier en de overige stukken uit het administratief dossier vermelden duidelijk dat verzoekster gezinshereniging met haar echtgenoot in België beoogde.

-Het vervolgens afgeleverde visum C bevat vermeldingen BNL 1 dat staat voor “*visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden*” en BNL 11 dat staat voor “*visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging*”.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster met voormeld betoog helemaal niets inbrengt tegen de concrete overwegingen van verweerder die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing waaruit hij besluit dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet omdat de economische situatie van de referentiepersoon sterk is gewijzigd sinds de toekenning van het visum type C kort verblijf. Zo kan onder meer in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Dit betekent dus dat, hoewel er bewijzen van bestaansmiddelen werden neergelegd bij de visumaanvraag – op dat moment was de referentiepersoon immers nog in loondienst in België – het niet noodzakelijkerwijze zo is dat er ook actueel op het moment van het nemen van de beslissing opnieuw voldaan is de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Referentiepersoon toont niet langer aan economisch actief, noch werkzoekende, noch student te zijn in België. Hij dient dus als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. De actuele economische situatie van referentiepersoon is ten opzichte van het moment van de visumaanvraag duidelijk sterk gewijzigd.

Bewijsstukken omtrent de actuele bestaansmiddelen van referentiepersoon werden niet voorgelegd, waardoor de DVZ heden geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen, noch kan geoordeeld worden over de regelmaat en de aard ervan. Verder kan evenmin blijken dat referentiepersoon na het einde van zijn tewerkstelling in aanmerking kwam voor een vervangingsinkomen en of dat desgevallend heden ook nog het geval zou zijn. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de daartoe bevoegde instanties zijn dat zoals RVA of RIZIV. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist bovendien een minimaal toekomstperspectief. [...]”

2.8. Hiermee stelt verweerder vast dat de economische situatie van de referentiepersoon sinds de in punt 1.1. bedoelde visumaanvraag als gewijzigd moet worden beschouwd in die zin dat hij niet langer als werknemer maar als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet worden beschouwd in de zin van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat verzoekster, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Unieburger, moet voldoen aan de voorwaarden vooropgesteld in artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt in dit verband vast dat geen bewijsstukken omtrent de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd.

2.9. Verzoekster brengt tegen voormelde vaststellingen niets in en centreert haar betoog rond volgende paragraaf van de bestreden beslissing:

“Uit het dossier blijkt dat betrokkene een visum C BNL 11 ontvangen heeft. Het uitgereikte visum C BNL 11 is echter enkel een inreisvisum (cfr. artikel 5 van de EU-richtlijn 2004/38/EG). Het betreft dus geen visum gezinshereniging. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte

toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een verblijfsaanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.”

2.10. Verzoekster kan deze passage niet aan het wankelen brengen door aan te voeren dat door haar een visum kort verblijf met het oog op gezinshereniging toe te kennen haar recht op gezinshereniging onherroepelijk werd vastgesteld omdat er op het moment van de in punt 1.1. bedoelde visumaanvraag “*klaarblijkelijk*” al een inhoudelijke beoordeling plaatsvond waarbij werd beslist dat aan de voorwaarden voor gezinshereniging werd voldaan.

2.11. De Raad wijst er immers op dat op het moment van de in punt 1.1 bedoelde visumaanvraag verweerder slechts diende vast te stellen dat verzoekster in het bezit is van een geldig paspoort, dat er een Unieburger is aan wie zij rechten kan ontfemen en dat zij een familielid is van die Unieburger door in casu het voorleggen van een huwelijksakte. Dit in het kader van de toekenning van een visum kort verblijf type C of een inreisvisum overeenkomstig artikel 5.2. van de Burgerschapsrichtlijn, waarnaar verweerder verwijst, zoals geduid in “Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (p.27)”. Voormelde beoordeling gebeurde niet in het kader van een beoordeling of verzoekster voldoet aan de voorwaarden om een lang verblijf of een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen in het kader van gezinshereniging. Of verzoekster in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger werd beoordeeld naar aanleiding van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Verweerder stelde hierbij vast dat nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat de economische situatie van de referentiepersoon is gewijzigd en niet is aangetoond dat de voorwaarden vooropgesteld in artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden zijn voldaan. Zoals reeds vastgesteld gaat verzoekster helemaal niet in op de uitgebreide en concrete overwegingen van verweerder in dit verband waardoor deze overeind blijven.

2.12. Waar verzoekster verwijst naar twee arresten van de Raad met nummers 274 917 en 307 604 van 30 juni 2022 en 31 mei 2024 toont zij niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van voormelde arresten kunnen worden vergeleken met de elementen die haar zaak kenmerken. Ook moet erop worden gewezen dat van arresten van de Raad geen precedentwerking uitgaat.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES